

Øre pr. Dag i Garnisonsbyerne, dækker det alligevel ikke den Udgift, som det volder en Kvartervært at have en Soldat indkvarteret. Hertil kommer de høje Brændselspriser og Vanskelighederne ved at fremskaffe Lys, og selv om Finansudvalget og Ministeriet i Forening har bevilget 25 Øre pr. Dag til hver Kvartervært til Belysning og Brændsel, er det givet, at det er for lidt, det strækker ikke til til at opvarme disse Lokaler. Det vil derfor være ønskeligt, om Garnisonerne selv i Garnisonsbyerne kunde sørge for Lys og Varme til Soldaterne.

Jeg vil i denne Forbindelse ogsaa henvende den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa Fiskernes Forhold. Det er ganske vist gjort gældende, at Fiskerne under denne Krigsperiode har tjent store Penge, og det skal heller ikke bestrides, at der er en Del Fiskere, som har tjent, men det er ikke nær alle Fiskere, som, naar de drog ud paa deres ofte farefulde Færd, bragte Guld hjem i deres Baad. Der er mange, for hvem disse Aar har været meget vanskelige, og efterhaanden som Tiden gaar, og Prisen stiger paa Fiskereds-kaberne, og der bliver Vanskeligheder ved at faa disse Fiskereds-kaber frem, bliver Vilkaarene for mange Fiskere daarligere og daarligere. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, om ikke der kunde fastsættes en Maksimalpris for Fiskereds-kaber, og om der ikke ogsaa var Mulighed for, at den Fragt, Fiskerne nu maa betale ved Forsendelsen af Fisk, kunde lægges over paa andre. Fiskerne beklager sig ikke over den fastsatte Maksimalpris, men de mener, at det er ikke Forbrugerne, der høster den største Fordel af den, men nærmest Mellemandlerne, og Fiskerne mener, at disse uden synderlig Forringelse af deres Fortjeneste kunde bære denne Fragt.

Samtidig med, at jeg taler om Fiskerne, vil jeg ogsaa henvende et Par Ord til den højtærede Forsvarsminister og anmode ham om at tænke paa Fiskerne nede ved Store Bælt. Deres Forhold er blevet endnu vanskeligere end før i Krigsaarene, nu da Petroleum kun er til Stede i saa ringe Kvantum. Der udleveres ikke mere Petroleum til Fiskerne til Motorbrug, og de er derfor henviste til i saa stor Udstrækning, som det lader sig gøre, at anvende Sejlbaade. Men efter den Minespærring, der finder Sted i Store Bælt, er det Omraade, hvor der kan fiskes, blevet meget begrænset. Fiskerne tvinges derfor ofte til at gaa udenfor Afspærringen. Men der kræ-

ves af Marinen, at Fiskerne skal være vendt tilbage før Mørkets Frembrud, vel af Hensyn til den Fare, der er til Stede efter Mørkets Frembrud. Nu, da Dagene er saa korte, og da de ikke har Petroleum, volder det imidlertid Fiskerne meget stor Vanskelighed at naa tilbage i rette Tid, og Marineskibets Chef kræver saa, at de skal blive liggende paa Vandet til næste Dag. Det er naturligvis ikke behageligt at skulle ligge ude i Bæltet i en Fiskerbaad i en stormfuld Nat, og det kan ogsaa medføre, at Fiskerne kommer for sent ind med deres Fangst og ikke opnaar den Pris for deres Fisk, som de ellers kunde faa. Derfor forsøger de undertiden at sejle ind, selv om Mørket er faldet paa. Men saa snart man fra Marineskibet opdager dette, foranstaltes der en formelig Jagt paa Fiskerbaadene, og lykkes det at fange disse, bliver vedkommende Fiskere idømt Bøder, der stiger fra Gang til Gang. Det forekommer mig imidlertid, at Marineskibet der nede kunde have en nyttigere Opgave end denne, nemlig den at hjælpe disse Fiskere igennem Minespærringen, naar det ikke er lykkedes dem at komme ind, før Mørket er indtraadt. Jeg tror ikke, at det var en uoverkommelig Opgave, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Marineminister, om det ikke var muligt, at Eskadrefejen der nede kunde faa en Henstilling om, at han i Stedet for at jage efter Fiskerne, naar de søger ind efter Mørkets Frembrud, kunde række dem en hjælpende Haand, saa at de velbeholdne kunde komme i Havn.

Jeg har saa kun tilbage et Par korte Bemærkninger angaaende Dyrtidsforanstaltningerne. Det er nu nogle Aar siden, at den højtærede Konsilspræsident udtalte, at under Krigen var de rige blevet rigere, medens de fattige var blevet fattigere. Dette var sande Ord, og desværre bliver de sandere og sandere Dag for Dag, i hvert Fald hvad angaar de fattiges Stilling. Der er ganske vist fastsat Maksimalpris paa en Del Varer, og adskillige Forbud har hindret en Stigning, som ellers vilde have fundet Sted. Men lige saa sikkert er det, at Bestemmelsen om, at man ikke bør udnytte Konjunkturerne paa utilbørlig Maade, tages der ikke meget Hensyn til. Der er mange Folk her i dette Land, som lader haant om denne Bestemmelse. Jeg skal f. Eks. nævne, at naar et Pund Uldgarn, der før Krigen vistnok kostede 3 Kr., nu koster 12 Kr., er jeg tilbøjelig til at tro, at der her i mangfoldige Tilfælde foreligger en utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne. Naar man har Lejlighed til nu og da at se